

Tôi muốn lại được làm sáu tuổi.

Kính gửi Ông hay Bà,

Từ nay tôi xin được chánh thức đệ đơn xin từ chức người lớn, vì cần phải nhận lãnh trách nhiệm của một em bé sáu tuổi. Tiền thuế của tôi chắc chắn sẽ thấp hơn. Tôi muốn được trở lại làm sáu tuổi.

Tôi muốn đến tiệm McDonald's và nghĩ rằng đó là một nhà hàng sang trọng và nổi tiếng nhất trên toàn cầu. Tôi muốn được xếp tàu giấy thả trôi trên những vũng nước bùn, và thả đá tạo thành những con sóng. Tôi muốn được nghĩ là kẹo xô-cô-la quý báu hơn tiền, vì chúng có thể ăn được. Tôi muốn được chạy đá banh với chúng bạn trên sân vào những giờ rảnh rỗi. Tôi muốn được thức thật khuya trong đêm giao thừa để đón ông bà và núp lén xem ông táo.

Tôi tiếc nhớ lại những ngày xa xưa khi cuộc sống rất đơn giản. Khi những gì tôi biết chỉ là mười hai màu căn bản, một bảng toán cộng và vài bài ca dao học thuộc lòng. Nhưng tôi không thắc mắc gì hết. Vì tôi không hề biết những gì tôi không biết, mà tôi cũng chẳng cần muốn biết.

Tôi muốn được đến trường, ăn hàng với chúng bạn, ra sân chơi, chạy đuổi nhau và đi cắm trại. Tôi muốn được lúc nào cũng vui, vì tôi không biết về những gì tôi cần phải nên buồn giận. Tôi muốn nghĩ rằng thế giới này rất công bằng, và ai ai cũng thành thật và tốt bụng với nhau. Tôi muốn tin là bất cứ việc gì đều cũng có thể được.

Đôi lúc, trong khi lớn lên, tôi đã được học quá nhiều. Tôi học về vũ khí nguyên tử, về sự kỳ thị, về nạn đói, về bệnh tật, về ly dị, về lòng ghen, về đau đớn, và về cái chết. Tôi muốn nghĩ là tất cả mọi người trên trái đất này, trong đó có tôi, sẽ sống đời đời, vì tôi không biết ý niệm về cái chết. Tôi muốn không biết gì hết về những rắc rối, phức tạp của cuộc đời, và mừng vui trước những điều rất nhỏ nhặt. Tôi muốn ti-vi là một cái gì tôi xem cho vui, chứ không phải là một phương tiện để tôi trốn tránh cuộc đời hoặc những công việc cần phải làm. Tôi muốn sống để biết rằng, những điều nhỏ mang lại cho tôi niềm vui, và chúng sẽ vẫn mãi đem lại cho tôi hạnh phúc ấy y như là lần đầu tiên khám phá. Tôi muốn được trở lại làm sáu tuổi.

Tôi nhớ là mình đã không nhìn thế giới này một cách toàn vẹn, nhưng chỉ chú ý đến những gì có liên hệ trực tiếp đến mình. Tôi muốn được ngây thơ đủ để tin rằng, nếu tôi được hạnh phúc thì mọi người khác cũng thế. Tôi muốn được đi trên bãi biển và chỉ nghĩ đến cát trắng dưới bàn chân, và hy vọng tìm thấy một viên đá thủy tinh màu xanh thắm mà tôi hằng mơ ước. Tôi muốn bỏ ra những buổi chiều trèo cây, chạy xe đạp với đám bạn, để mặc cho người lớn lo

nghĩ về thời giờ, về những hẹn bác sĩ, và làm sao để có tiền sửa xe, đóng bảo hiểm. Tôi muốn tự hỏi mình sẽ làm gì khi lớn lên, mình sẽ ra sao, thành người như thế nào, và không hề lo lắng về chuyện tôi sẽ thật sự ra sao, nếu một mai ước mơ kia không thành sự thật.

Tôi muốn được lại cái thời gian ấy. Tôi muốn được dùng nó bây giờ như một nơi ẩn náu, vào những lúc chiếc máy điện tính của tôi bị hư, khi giấy tờ cần giải quyết đang chất đống trên bàn, hay khi vài người bạn đang gặp khổ đau, những lúc mình gây gổ với người bạn đời, hay lúc ngồi tiếc nuối những ngày vui qua mau, hoặc những lúc không biết việc mình làm là đúng hay sai... tôi có thể trở về ngày tháng ấy, để được chạy ra ngoài sân thả diều, và không lo nghĩ gì khác hơn ngoài việc nên chọn cánh đồng nào chiều nay trời sẽ lộng gió.

Tôi muốn được trở lại làm sáu tuổi.

I Want to be Six Again - by Unknown

Nguyễn Duy Nhiên *phóng dịch*